

Arrest

nr. 172 837 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2016 refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 25 augustus 2015, onder een bijlage 19, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen. Hij diende ten laatste op 25 november 2015 loonstroken en een polis ziekteverzekering voor te leggen. Het bestuur weigerde hem op 15 februari 2016, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij nam er op 23 februari 2016 kennis van. Het betreft de bestreden beslissing.

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 51, §2, 2° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 25.08.2015 werd ingediend door :

*Naam : N., P. J. L. M. (...)
Nationaliteit : Nederland
Geboortedatum : 24.07.1954*

*Geboorteplaats : Venlo
Identificatienummer in het Rijksregister : (...)
Verblijvende te (...)*

Om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 25.08.2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1° lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor : een arbeidscontract van de firma Primeira ingredient Solutions LLC, een verklaring van de firma in verband met de inkomsten, ontvangstbewijzen van loon en een verklaring in verband met de ziekteverzekering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs een geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art 40 §4, 1° lid , 2° van de wet van 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.2981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten.

Wanneer we de voorgelegde bewijsstukken ten gronde bekijken, dienen we op te merken dat betrokkene geen bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekenfonds heeft voorgelegd. De verklaring van Bronneberg vermeldt dat betrokkene een verzekeringsaanvraag heeft gedaan maar dat er een bepaalde werkachterstand is.

Betrokkene legt verder geen bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekenfond voor. Of betrokkene dus heden in orde is met de verplichte ziekteverzekering, valt niet af te leiden uit het dossier.

Verder blijkt betrokkene tewerkgesteld te zijn bij de firma Primeira Ingredient Solutions LLC dat gevestigd is in Dubai. Hij is volgens het contract verantwoordelijk voor de promotie van de producten en het onderhouden van zakenrelaties in de MENA Region (midden oosten en noord Afrika). Betrokkene maakt echter op geen enkele manier aannemelijk hoe hij zijn woon-en werksituatie regelt, gelet op de grote afstand tussen werk- en woonplaats, Nergens in het dossier is enige informatie hieromtrent (aannemelijke werkregeling, mogelijkheid tot telewerk, of dergelijke...) terug te vinden. Of betrokkene zijn job zal kunnen blijven combineren met zijn verblijfplaats in België en dus de inkomsten die hieruit voortvloeien nog kan blijven behouden, valt niet af te leiden uit het dossier. Hierdoor zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende verzekerd. We kunnen aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken dus niet stellen dat er bewezen is dat betrokkene voldoende bestaansmiddelen heeft om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Gezien deze elementen in het dossier kan er bijgevolg niet besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §, 1° lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 25.08.2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker doet in een eerste onderdeel van het enig middel in de synthesesamenvatting gelden wat volgt:

"De bestreden beslissing is genomen en ondertekend "...Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie..."door "...Iris Schepers...administratief assistent..."

Verzoekende partij stelt zich vragen bij de bevoegdheid van administratief assistent Iris Schepens om beslissingen voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zoals de bestreden beslissing te nemen.

Op pagina 3 van de nota verwijst de verwerende partij op dit punt naar een aanstellingsakte van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 26 juni 2015 die, dicit de verwerende partij, genomen zou zijn "...conform de artikelen 6, §2, en 13, §2 van het MB van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen..."

Zulks overtuigt verzoekende partij niet aangezien in casu de bestreden beslissing een beslissing is op determinerende grond van artikel 40 §1 - §4 eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en beslissingen op grond van voormeld artikel niet genoemd worden in het door de verwerende partij aangehaalde ministerieel besluit als zijnde beslissingen die ook door een administratief assistent kunnen worden genomen.

Samenvattend:

Verzoekende part blijft zich vragen stellen bij het feit dat een administratief assistent beslissingen als de bestreden beslissing zou kunnen nemen en blijft er dan ook bij dat de bestreden beslissing is genomen door een niet bevoegde en derhalve is aangetast door machtsoverschrijding. Alleen al om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.1.2. In het administratieve dossier bevindt zich een akte tot aanstelling, van 26 juni 2015, opgesteld door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin hij, conform de artikelen 6, §2, en 13, §2 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, mevrouw I. S. aanstelt om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst een functie van attaché uitoefenen.

Artikel 13, §2 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 bepaalt: *"De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt."*

Artikel 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 bepaalt: *"Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981:*

(...)

artikel 51, § 2, tweede lid,

(...)."

De bestreden beslissing is genomen *"In uitvoering van 51, §2, 2° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen," dat bepaalt:*

"Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

Uit voorgaande blijkt dat mevrouw I. S., in de hoedanigheid van administratief assistent, gerechtigd is om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen *"In uitvoering van 51,*

§2, 2° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.2.1. De bestreden beslissing bevat volgend motief: *“Wanneer we de voorgelegde bewijsstukken ten gronde bekijken, dienen we op te merken dat betrokkene geen bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekenfonds heeft voorgelegd. De verklaring van Bronneberg vermeldt dat betrokkene een verzekeringsaanvraag heeft gedaan maar dat er een bepaalde werkachterstand is. Betrokkene legt verder geen bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekenfond voor. Of betrokkene dus heden in orde is met de verplichte ziekteverzekering, valt niet af te leiden uit het dossier.”*

2.2.2. Verzoeker brengt in een derde onderdeel van het enig middel in de synthesesamenvatting, ten aanzien van voornoemd motief, in wat volgt:

“Ten derde: de schending van artikel 40 §1 - §4 eerste lid 2° en tweede/derde lid en van artikel 42 §1 en §2 en 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 50 §2 4° en van artikel 51 §1 van het K.B. d.d. 08.10.1981. Hetgeen verzoekende partij in toepassing van artikel 40 §1 - §4 eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en in toepassing van artikel 50 §2 4° van het K.B. d.d. 08.10.1981 - basis de iure van de door verzoekende partij gedane aanvraag middels de bestreden beslissing geweigerd - dient te bewijzen, is het volgende: Unieburgerschap, ziektekostenverzekering, voldoende bestaansmiddelen.

(...)

Verzoekende partij heeft een ziektekostenverzekering. Uit de bij de aanvraag gevoegde verklaring van Bronneberg - verzekeringskantoor in Maasmechelen - (stuk 5) blijkt dat wel degelijk het nodige is gedaan inzake ziekteverzekering aangezien door Bronneberg wordt verklaard: “...Dit betekent dat wij het originele contract pas na die periode kunnen ontvangen, en overmaken aan dhr. Nijssen...”.

Verzoekende partij is ook - dit geeft verzoekende partij mee louter ter bevestiging - in het bezit van voormeld contract hetgeen blijkt uit het bericht van DKV. (stuk 6) Zoals zal blijken uit de uiteenzetting hieronder, kan verzoekende partij in elk geval niet worden tegengeworpen inzake niet meer bij de aanvraag te hebben gevoegd.

Dat verzoekende partij een ziekteverzekering heeft, kan dus niet worden betwist en wordt derhalve door de verwerende partij ten onrechte betwist.

(...)

Last but not least is verzoekende partij van oordeel dat hem geenszins kan worden tegengeworpen “...geen bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekenfonds...”, voor zo ver dit al zo zou kunnen/moeten worden beschouwd - quod non -, te hebben voorgelegd.

In eerste instantie is het woordgebruik “...ziekenfonds...” foutief. Uiteraard volstaat voor verzoekende partij als Unieburger een bewijs van ziekteverzekering; dit hoeft niet per se een aansluiting bij een ziekenfonds als such te zijn.

Ten tweede moet worden vastgesteld dat, niettegenstaande de bijlage 19 (stuk 4) uitdrukkelijk vermeldt dat “...De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op loonstroken, polis ziekteverzekering (datum), de volgende documenten voor te leggen: 25 november 2015...” en verzoekende partij derhalve tot 25 november 2015 tijd krijgt om nog “...loonstroken, polis ziekteverzekering...” voor te leggen de dienst vreemdelingenzaken van de gemeente Lanaken op 15 september 2015 al de aanvraag overmaakt aan het Bureau Lang Verblijf EU van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel met vermelding “...Alle vereiste documenten zijn overgelegd op 15/09/15...” en het desbetreffende document zelf bestempelt als “...polis ziekteverzekering...”. (stuk 5)

Gelet hierop is verzoekende partij uiteraard gerust dat alle vereiste documenten zijn bijgebracht en in orde zijn.

Indien dit immers niet het geval is, weigert - zo voorziet artikel 51 §1 van het K.B. d.d. 08.10.1981 - “...de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20...” waarbij “...In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen...” om vervolgens “...Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20. Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag

onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3..."

Aangezien in casu de aanvraag van verzoekende partij is overgemaakt aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie - de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel - die inzake ook heeft beslist middels de bestreden beslissing dient te worden besloten dat niet op wettige wijze thans nog kan worden gesteld in de bestreden beslissing dat niet alle vereiste documenten voorhanden zijn.

In casu had de verwerende partij moeten vaststellen dat de aanvraag van verzoekende partij als volledig verklaard door de dienst vreemdelingenzaken van de gemeente Lanaken is overgemaakt aan haar dit ruim voor het verstrijken van de eerste periode van drie maanden die in deze liep tot 25 november 2015 en indien de verwerende partij van oordeel is dat een document ontbreekt, dient de verwerende partij ten minste aan verzoekende partij de kans te geven om het naar haar oordeel ontbrekende alsnog bij te brengen. Artikel 51 §1 van het K.B. d.d. 08.10.1981 voorziet zelf in een bijkomende termijn van één maand. Het spreekt voor zich dat verzoekende partij er niet de dupe van kan zijn dat de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag als volledig heeft bestempeld. De verwerende partij verliest dit volledig uit het oog door in de nota op pagina 4 ten onrechte simpelweg te stellen dat "...de bewijslast bij de aanvrager ligt en het aan hem toekomt om zijn dossier te actualiseren..."

Samenvattend:

Door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren aan verzoekende partij niettegenstaande verzoekende partij wel degelijk Unieburger met toereikende bestaansmiddelen is, schendt de bestreden beslissing artikel 40 §1 - §4 eerste lid 2° en tweede/derde lid en artikel 42 §1 en §2 en 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 50 §2 4°. Niet kan worden ontkend dat door de gang van zaken - niet te wijten aan verzoekende partij - verzoekende partij niet de kans heeft gehad om het naar het oordeel van de verwerende partij ontbrekende "...bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekenfonds..." bij te brengen. Zulks druist in tegen artikel 51 §1 van het K.B. d.d. 08.10.1981, minstens tegen de ratio legis ervan."

2.2.3. Artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt."

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij een "verzekeringsaanvraag" heeft gevoegd bij de verblijfsaanvraag en derhalve "geen bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekenfonds" heeft bijgevoegd.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog: "Uiteraard volstaat voor verzoekende partij als Unieburger een bewijs van ziekteverzekering; dit hoeft niet per se een aansluiting bij een ziekenfonds as such te zijn."

Artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk als wettelijke vereiste dat de burger van de Unie "over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt". In het licht van deze wettelijke voorwaarde is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te concluderen dat verzoeker met de neergelegde "verzekeringsaanvraag" "geen bewijs van effectieve aansluiting bij een ziekenfonds" heeft gevoegd bij zijn aanvraag. De semantische bemerking van verzoeker dat "het woordgebruik "...ziekenfonds..." foutief" is doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

2.2.4. Verzoeker betoogt dat de gemeente Lanaken reeds op 15 september 2015 het dossier heeft doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, dit is ruim voor de termijn bepaald in de bijlage 19ter, zijnde 25 november 2015, om verzoeker toe te laten de "polis ziekteverzekering" toe te voegen aan het dossier. Verzoeker stelt: "indien de verwerende partij van oordeel is dat een document ontbreekt, dient de verwerende partij ten minste aan verzoekende partij de kans te geven om het naar haar oordeel ontbrekende alsnog bij te brengen. Artikel 51 §1 van het K.B. d.d. 08.10.1981 voorziet zelf in een bijkomende termijn van één maand."

Het contract van ziekteverzekering, dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, dateert van 20 november 2015. De bestreden beslissing is genomen op 15 februari 2016. Verzoeker, die wist of minstens had moeten weten dat een verzekeringsaanvraag niet volstaat als bewijs van ziekteverzekering, had dus

ruim de tijd om zijn dossier te vervolledigen. Waar hij stelt dat, indien de verwerende partij tot de vaststelling was gekomen dat documenten ontbraken, zij hiertoe verzoeker alsnog de kans had moeten geven om zijn dossier te vervolledigen, dient te worden opgemerkt dat de bewijslat bij de aanvrager ligt en het aan hem toekomt om zijn dossier te actualiseren. Waar hij thans bij huidig verzoekschrift een bewijs van zijn ziekteverzekering toevoegt, kan dit niet in aanmerking worden genomen aangezien het niet ter kennis was van het bestuur op het ogenblik dat de voorliggende beslissing genomen werd.

Het overleggen van een ziektekostenverzekering is overeenkomstig artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet een wettelijke voorwaarde. Het weigeringsmotief, dat verzoeker geen bewijs van effectieve aansluiting bij een “ziekenfonds” voorlegt, is wettig en determinerend. Het volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te dragen. In zoverre in het middel kritiek wordt uitgeoefend op de overige motieven en argumenten van de bestreden beslissing, is deze kritiek gericht tegen overtollige motieven. Zelfs al zou die terecht zijn, dan nog zou die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC